

i at fremkomme med det Ændringsforslag, som vi dengang bleve opfordrede til at stille.

Da Ingen yderligere begjærede Ordet, var Forhandlingen sluttet, og man gik til Afstemning, hvorved

Lovforslaget (se Tillæg C.)

vedtoges med 47 Stemmer mod 6.

Lovforslaget gaar nu til Landsthinget.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Folkethingsmanden for Skanderborg Amts 1ste Valgkreds (Bajer) indbringer Forslag til Lov indeholdende Tillæg til Lov om Eftertryk af 29de December 1857.

(Lovforslaget findes i Tillæg A.)

Bajer: Motiverne til det Lovforslag, som jeg herved har den Ære at indbringe, vil formentlig fremgaa tilstrækkelig klart af den Forespørgsel, som er den næste Sag paa Dagsordenen. Jeg skal derfor indskrænke mig til her at gjøre opmærksom paa, at Lovforslagets § 1 ikke indeholder Andet, end hvad der allerede er Lov i de to andre nordiske Riger. Derfor man ogsaa her vil gaa ind paa den deri udtalte Tanke, antager jeg, at de to sidste §§ 2 og 3 ville følge af sig selv.

Formanden (Krabbe): Exemplarer af det forelagte Lovforslag ville blive ombelte.

Man gik derpaa til den næste Sag paa Dagsordenen, som var:

Forespørgsel af Folkethingsmanden for Skanderborg Amts 1ste Valgkreds (Bajer) til Indenrigsministeren angaaende den literære Eiendomsret.

(Forespørgslen findes i Tidenden Sp. 1677—78).

Bajer: Det er et Tilfælde, der ser ud som en Tanke, at dette Lovforslag, som jeg nys havde den Ære at indbringe, og den Forespørgsel, jeg herved stiller, komme til at følges ad med et Lovforslag om Fredningen af nyttige Dy. Jeg kommer derved til at minde en Ytring, som blev fremdraget paa det nordiske Juristmøde her i Kjøbenhavn i 1872 af en af de Mænd, som ere mest fortjente af denne Sag i Norge, nemlig nuværende Justitiarius Wachse. Han udtalte: „At det internationale Forhold mellem Nordens Lande

er saadant, at en nordisk Digter, hvis Navn er gaaet vidt, med Grund har kunnet sige, at den samme Lovgivning, der kjender en Bestyttelse for Lagen i Elven og Bildet paa Fjeldene, ikke har undset sig for at prisgive Forfattere og Kunstnere“. Min Forespørgsel har ikke medtaget Kunstnerretten, fordi jeg har troet det rigtigt saavidt muligt at følge den gyldne Regel, at man skal søge sin Styrke i sin Begrændsning; men jeg haaber, det vil være let at udvide Reglerne om, hvad jeg nærmest vil kalde den literære Eiendomsret, til ogsaa at gjælde Kunstnerretten. Om selve Sagen tror jeg ikke, der er nogen Uenighed; derom vidne de Love, som ere vedtagne her i Landet i 1857, 1866 og 1868. Det gjælder kun om at faae den egentlige Slutten, den Gjensidighed istand mellem de tre nordiske Riger, som der saa længe har været gjort Forsøg paa. Jeg tror derfor, at jeg, istedetfor at komme med en Begrundelse af Rigtigheden af dette Formaaels Opnaaelse, hellere skal give en historisk Fremstilling af de mislykkede Forsøg, der hidtil ere gjorte paa at faae denne Sag i Orden; jeg tror ikke, der er noget Væsentligt, som i den Henseende har undgaaet min Opmærksomhed.

Det vil vist være bekendt, at den her i Danmark gjældende Hovedlov med Hensyn til Eftertryk er Loven af 29de December 1857. Inden den udkom, gjaldt her i Danmark og i Norge indtil 1876 Forordningen af 7de Januar 1841; men denne Forordning handler ikke om de mellemrigske eller internationale Forhold. Derhen imod blev der gjort et betydningsfuldt Skridt her i Danmark ved Forordningen af 7de Mai 1828, som forbød Eftertryk af Bøger, hvortil Fremmede havde Forlagsret, under Forudsætning af Gjensidighed. Med Hensyn til Motiverne til denne Forordning skal jeg tillade mig at gjøre opmærksom paa den særdeles interessante Afhandling — kan jeg gjerne kalde det — som findes i Kollegialtidenden for 1828 Side 401—6. Denne Gjensidighed var det dog ikke let at udstrække langt; thi Gjensidigheden forudsætter en vis Overensstemmelse med Hensyn til Retstilstande, og den fik da ogsaa kun praktisk Betydning med Hensyn til Norge, hvor Retstilstanden omtrent var den samme som i Danmark paa Grund af den lange Forening mellem disse to Riger. Da derfor Norge ved Lov af 13de September 1830 havde fulgt Danmarks Eksempel, saa var det muligt at udstrække Gjensidigheden til disse to Riger, og ved en dansk Plakat af 9de Juni 1831 blev dette Skridt gjort. Der blev da grundet et Gjensidighedsforhold med Hensyn til literær Rettsbestyttelse, som vel er meget utilfredsstillende, men som dog er bedre end intet, og som endnu den Dag idag maa siges at være bestaaende, uagtet — og det er det Mærkelige — Grundlaget, nemlig Forordningen af 7de Januar 1841, egentlig er bortfalden, nemlig ved